

Ikt. sz.: VFB/17-3/2014.

VFB-5/2014.
(VFB-5/2014-2018.)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Vállalkozásfejlesztési bizottságának**
2014. október 28-án, kedden, 14 óra 06 perckor
az Országház főemelet 64. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló T/1143. számú törvényjavaslat - (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján) - (Vitához kapcsolódó bizottság)</i>	5
<i>Adorján Richárd helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli kiegészítése</i>	6
<i>Kérdések, vélemények</i>	7
<i>Adorján Richárd helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai</i>	19
<i>Szavazás a részletes vita lezárásáról</i>	21
<i>Szavazás a részletes vitáról szóló jelentés elfogadásáról és benyújtásáról</i>	21
<i>Egyebek</i>	21

Napirendi javaslat

1. A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat (T/1143. szám)
(Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)
(Vitához kapcsolódó bizottság)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Volner János** (Jobbik), a bizottság elnöke

Bányai Gábor (Fidesz)
Becsó Zsolt (Fidesz)
Gelencsér Attila (Fidesz)
Dr. Tiba István (Fidesz)
Gúr Nándor (MSZP)
Kiss László (MSZP)

Helyettesítési megbízást adott

Móring József Attila (KDNP) Bányai Gábornak (Fidesz)
Dr. Varga László (MSZP) Gúr Nándornak (MSZP)

A bizottság titkársága részéről

Farkasné dr. Molnár Valéria tanácsadó

Meghívottak

Adorján Richárd helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági
Minisztérium)
Lajtár Mónika (Nemzetgazdasági Minisztérium)

Jelenlévők

Huszár Anna számvevő (Állami Számvevőszék)
Dr. Gulyás Kata (Állami Számvevőszék)

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 06 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

VOLNER JÁNOS (Jobbik), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntök mindenkit a Vállalkozásfejlesztési bizottság mai ülésén. Külön szeretném köszönteni Adorján Richárd helyettes államtitkár urat és Huszár Anna tanácsosnőt az ÁSZ részéről. Jó volt a titulus, pontos volt? Bocsánat, mert hivatalosan ezt kaptuk.

LAJTÁR MÓNIKA (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszöntöm a tisztelt bizottságot. Lajtár Mónika vagyok az NGM-ből.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Elnézését kérem a tévedésért, csak az írásban lejelentett nevet és beosztást tudtam közölni ennek alapján, de köszönöm szépen a korrekcióját.

A bizottsági ülésünk határozatképes. Képviseleti megbízást Móring József Attila képviselő úr adott le, őt Bányai Gábor képviselő úr fogja helyettesíteni, illetve Varga László képviselő úr adott le helyettesítési megbízást, őt pedig Gúr Nándor képviselő úr fogja képviselni a mai ülésen.

A bizottság ülésére vonatkozó napirendi javaslatot elküldtem a képviselőtársaimnak. Ezzel kapcsolatban szeretném megkérdezni, hogy valakinek módosítási javaslata, kiegészítése van-e esetleg. *(Nincs jelzés.)* Nincs. Akkor köszönöm szépen.

Szavaznunk kell arról, hogy elfogadjuk-e a napirendet. Kérem akkor a támogató szavazatokat! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Úgy látom, hogy egyhangú.

Tárgyalási időkeretet kell meghatároznunk. Javaslatot teszek arra, hogy a bizottságunk mai ülésének időtartamát körülbelül 2 órában állapítsuk meg. Úgy gondolom, hogy nem fog 2 órába telni ennek a részletes vitának a letárgyalása, de kérem a képviselőtársakat, hogy akkor erről is szavazzunk majd a végén. Illetve amit el szeretnék még ezzel kapcsolatban mondani, hogy azonos időtartam illesse meg a kormánypárti és az ellenzéki frakciókat, először az ellenzéki, majd pedig a kormánypárti frakciók szólhassanak hozzá, felváltva illesse meg a képviselőcsoportokat a hozzászólás joga és lehetősége.

Meg szeretném kérdezni, képviselőtársak, hogy az ülés ilyenfajta forgatókönyvével egyetértenek-e. Kérem, hogy szavazzunk róla! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ez is egyhangú.

Muszáj elmondanom, házelnök úr kérte, hogy ezeket a tárgyalási szabályokat részletesen ismertessük, tekintettel arra, hogy a Hárszabály is megváltozott az elmúlt üléshez mérten.

A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló T/1143. számú törvényjavaslat - (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján) - (Vítához kapcsolódó bizottság)

Most rátérünk az első napirendi pontunkra, a Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló T/1143. számú törvényjavaslat részletes vitáját kell lefolytatnunk. Bizottságunk feladatköre alapján már kiválasztotta a zárszámadás 2. §-át, ez tartalmazza az 1. számú mellékletet, a fejezeti köteteket és a 17. §-t, amely alapján a Munkaerő-piaci Alap munkáltatói befizetésekből finanszírozott korengedményes nyugdíjfedezetére átad 451,6 millió

forintot a NYUFIG részére, így ezek is a vizsgálatunk tárgyává váltak. A zárszámadáshoz benyújtott egy darab módosító javaslatot pedig a nevesített Nemzeti összetartozás bizottsága vizsgálta meg. Ennek a 2014. október 17-ei háttéranyagát szintén kiosztottuk tájékoztatási célból a képviselőtársaknak.

Tekintettel arra, hogy a bizottságunk most először folytat le részletes vitát, röviden ismertetném a részletes vita szabályait. Az első szakaszban azt fogjuk vizsgálni, hogy a Határozati Hárszabály rendelkezései szerint a 44. § (1) bekezdése a) és d) pontjainak megfelelnek-e a törvényjavaslatban foglaltak.

Feltételezve, hogy a képviselőtársak ezzel nincsenek szó szerint tisztában, házelnök úr irányadása szerint ismertetni szeretném röviden az erre vonatkozó technikai információkat. A 44. § (1) bekezdése szerint:

„A kijelölt bizottság a részletes vita során megvizsgálja, hogy a törvényjavaslat a) megfelel-e az Alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek, b) illeszkedik-e a jogrendszer egységébe, c) megfelel-e a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek, és d) megfelel-e a jogalkotás szakmai követelményeinek.”

Amennyiben az előterjesztő jelen van, megadom a szót az előterjesztőnek, illetve a nemzetgazdasági miniszternek, akit most Adorján Richárd úr képvisel, és kérném is ezúttal Adorján urat, hogy foglalja össze, legyen kedves, egy pár szóban az előterjesztés benyújtásának indokait. Köszönöm szépen.

Adorján Richárd helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli kiegészítése

ADORJÁN RICHÁRD helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Az előttünk fekvő zárszámadási törvényjavaslatot minden évben benyújtja a kormány az Alaptörvénynek és az államháztartási törvénynek megfelelően az elmúlt költségvetési év beszámolásáról. Ez azt jelenti, hogy a kiadások és a bevételek teljesüléséről el kell számolni a kormánynak az Országgyűlés felé, és ezt az Állami Számvevőszék ellenőrzi is, ezzel teljesítve azt, hogy közjogilag is maga mögött tudhassa az államháztartás elmúlt egy évi pénzügyi folyamatait az Országgyűlés.

Az Alaptörvény 36. cikkének megfelelően lett előkészítve a törvényjavaslat, és lett benyújtva az Országgyűlés részére. Két időpontot emelnék ki e tekintetben. Június végén kell a kormánynak átadnia az Állami Számvevőszék részére a törvényjavaslatot. Ez meg is történt. Ezután az ÁSZ elvégzi ellenőrzését, publikálja az erről szóló jelentését, ami a része a törvényjavaslat tárgyalásának. Mindeközben augusztus végéig kell benyújtani az Országgyűlés részére a kormánynak a törvényjavaslatot, ez is időben megtörtént, úgyhogy én azt gondolom, hogy minden a megfelelő törvények szerint történt. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen helyettes államtitkár úr észrevételeit. Meg szeretném kérdezni a képviselőtársakat, hogy valaki ehhez a szakaszhoz hozzá szeretne-e szólni, van-e valamilyen kérdés, észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Köszönöm szépen.

Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy a bizottságnak a Határozati Hárszabály 44. § (1) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatos megállapításait a bizottság jelentése tartalmazni fogja. Erről a bizottsági jelentés elfogadása során fogunk dönteni.

Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy a bizottságnak a második szakaszt is le kell folytatnia a vitáról, a módosító javaslatok értékelése és az azokról történő állásfoglalás kialakítása lesz majd soron. Jelen esetben a bizottságunknak benyújtott

módosító javaslata nincs, így arról nem kell állást foglalnunk, de természetesen lehetőségünk van saját szándékunk alapján módosító javaslatot beterjeszteni, amennyiben valakiben erre volna ambíció.

Meg szeretném kérdezni a képviselőtársakat, hogy van-e erre vonatkozó szándék, bizottsági módosító javaslat benyújtására. *(Nincs jelzés.)* Nem körvonalazódik. Köszönöm szépen. Ezzel lezárom a vitának ezt a szakaszát, és megnyitom a részletes vita utolsó szakaszát, melyben a bizottságunknak külön kell döntenie arról, hogy a részletes vitát lezárja-e. Döntünk a részletes vitát lezáró jelentés elfogadásáról és benyújtásáról.

Kérdezem a bizottságot, hogy lezárjuk-e a részletes vitát. Aki egyetért ezzel a javaslattal... *(Kiss László jelentkezik.)*... igen, képviselőtársunk most mondaná el a véleményét. Megadnám a szót. Köszönöm szépen.

Kérdések, vélemények

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak azért, hogy talán gyorsabban megy a vita, hogyha összefoglaltan ismertetjük az álláspontot. Erre tennék most kísérletet időkímélés céljából. Ezért engedjék meg nekem, hogy a Szocialista Párt főbb irányait, a javaslatainkat elmondjuk most, kitérve azokra az ügyekre, amelyeket írásban előzetesen le is adtunk kisebbségi véleményként.

Az első, amit mindenképpen rögzítenünk kell, hogy formailag az előterjesztés megfelel a jogszabályokban előírtaknak, azonban tartalmilag számos szakmai észrevétel és kritika fogalmazódott meg bennünk.

Mindenképpen elmondható, hogy az Alaptörvény 36. cikkének megfelelően készítette el és nyújtotta be a zárszámadási törvényjavaslatot az államháztartási törvényben előírt pontos határidők betartásával a kormányzat, és ezért lehet azt mondani, hogy megfelel a tartalmi és formai követelményeknek.

Szintén a törvényi meghatalmazás szintjén került benyújtásra és illeszkedik a jogrendszer egységébe is, valamint a zárszámadási törvényjavaslat a jogszabályszerkesztésről szóló rendelet előírásainak betartásával készült, és ezt az igazságügyi tárca is ellenőrizte. Ezt mindenképpen el kell hogy mondjuk a javaslathoz.

Kifogásoljuk azonban az Alap tervezését, illetve a későbbi újratervezést, mivel ez nem a valós munkaerő-piaci folyamatoknak megfelelően történt. Az előzetesen tervezett közfoglalkoztatotti létszámot és az ahhoz kapcsolódó feladatokat sem tudta a Nemzeti Foglalkoztatási Alap irányítója pontosan kiszámolni, továbbá nem tudta tartani a kiegészítő munkáltatói kompenzáció mértékét sem.

A központi költségvetésbe történt befizetések esetén elvárható volna véleményünk szerint, hogy az ott befizetett milliárdok a későbbi munkahelyteremtésekben visszaköszöjenek. Ehelyett a rossz tervezésből hiányok keletkeztek, és ennek a csökkentésére szolgált.

A képzési támogatásokban is megmutatkozott a szakképzési és a felnőttképzési törvény mulasztása és nem megfelelő kezelése. Ez mindenképpen egy fontos tanulság. A Nemzeti Foglalkoztatási Alap működtetése és a befolyó pénzek felhasználása kiszámíthatatlan. Az Alap központi költségvetéssel együtt elfogadott számait év közben kellett újratervezni, de az év végére kiderült, hogy ezek a számok is sok esetben jelentős mértékben eltértek ahhoz a tervezéshez képest, ami megtörtént.

Az év közben számtalan esetben történtek átcsoportosítások az egyes alaprészek és az előirányzatok között. Nyilvánvalóan lehet azt mondani, hogy ez egy ilyen reakció a mindennapok történéseire, de a másik oldalról ez a kiszámíthatatlanságot növeli, és a tervezés színvonaláról is jól mutatja, hogy nem volt teljesen pontos.

Sem a kiadásokat, sem a bevételeket nem tudta a munkaügyi kormányzat kiszámítható és előre tervezhető módon kezelni. A zárolás, a tranzakciós illeték mind-mind olyan tételek, amelyek nem segítették az Alapba befizetők munkaerő-piaci helyzetének a javulását. Az állami elvonás is nőtt az eredetileg tervezetthez viszonyítva, ugyanis a szakképzési hozzájárulási rendszer átalakítása után is milliárdokkal több folyt be a tervezettnél.

Nyilván az ember mindig örül neki, hogyha több pénzhez jut vagy több forráshoz jut, de azért itt is fontos az, hogy olyan tervezés történjen, ami kiszámítható módon van elvégezve, és úgy látjuk, hogy ebben az esetben erről nincs szó.

Ugyanakkor az állam milliárdokat spórol a munkanélkülieknek járó kiadások drasztikus csökkentésével, illetve a munkavállalók munkaerő-piaci pozícióinak javítására szolgáló aktív eszközökre elköltött pénzeket. Az sem elhanyagolható tényező továbbá, hogy az Alap a 2013. évben költségvetési támogatást is kapott, többek között a közfoglalkoztatás szervezésére, valamint „kötelező legkisebb munkabér és garantált bérminimum emelése ágazati támogatására”.

Erre a rendkívüli költségvetési támogatásra az év során azért volt szükség, mert az adórendszer átalakítása miatt kiegészítő munkáltatói támogatásra, vagyis bérkompenzációra a kormány 10 milliárd forintot különített el. Ezt az összeget sem jól mérte fel a munkaügyi kormányzat, mivel a többször módosított előirányzaton ragadt közel 5 milliárd forintot az Alapnak vissza kellett utalni a központi költségvetésbe. Azért 5 milliárd forint visszautalása megint azt lehet mondani, hogy kínos költségvetési baki ebben a tervezésben.

Ez a helyzet több kérdést is felvet egyszerre. Miért nem tudta a kormányzat pontosan, hogy mekkora összeget kell fordítani a bérkompenzációra, illetve azt is, hogy miért nem vették igénybe a gazdaság szereplői ezt a kormányzati támogatási lehetőséget?

2013-ban a központi költségvetés összeomlásának megakadályozására az Alapból 6 milliárd forint került zárolásra. Ennyivel növelte az állam a munkavállalói és munkáltatói elvonásokat. Ugyanis a közel 350 milliárdos éves bevételű Alap legnagyobb befizetői a munkáltatók és a munkavállalók.

Az Alap eredeti célja, hogy a befizetők által keletkező pénzeket úgy osszák újra, hogy az a munkaerőpiacon lévők vagy oda visszatérők vagy belépők helyzetén érdemben javítson.

2013-ban a kormányzat foglalkoztatási és képzési támogatásokra az eredetileg betervezett 30 milliárd forint helyett csak 25 milliárd forintot költött el, ami azt jelenti, hogy az aktív foglalkoztatás-politikai eszközökre a kormányzat 5 milliárd forinttal költött kevesebbet. Ez a munkavállalók vagy a munkát keresők munkaerő-piaci pozíciójának a romlását segítette elő.

Ha a 2010-es számokat vetjük össze a 2013-asokkal, akkor szembeötlő, hogy ez a különbség a 10 milliárd forintot is elérte. A 2010-es számokhoz viszonyítva ennyivel kevesebbet költ a kormány a munkavállalókra.

2013-ban a kormányzat álláskeresési támogatásokra, azaz a munkanélküli-ellátásra az eredetileg betervezett 59 milliárd forint helyett 52 milliárd forintot költött. A munkanélkülieken tehát 7 milliárd forintot spórolt a kormányzat, miközben a munkáltatóktól és a munkavállalóktól a járadékot éppúgy beszedi, mint korábban tette.

Ha a 2010-es számokat vetjük össze megint csak a 2013-asokkal, akkor megint csak szembeötlő adatot látunk, a különbség a 85,5 milliárd forintot közelíti meg, tehát 2010-hez viszonyítva ennyivel kevesebbet költ az állam a munkanélküliekre. Ennek az oka, hogy az Orbán-kormány három hónapra csökkentette a munkanélkülieknek járó álláskeresési járadék idejét, és jócskán csökkentette annak mértékét is.

2013-ban a közfoglalkoztatásra az eredetileg tervezett 153 milliárd forint helyett a kormányzat 171 milliárd forintot költött, közel 18 milliárddal többet, mint az eredetileg betervezett. Ebből fizették az országgyűlési kampányhoz szorosan kapcsolódó téli közmunkaprogramot, aminek az eredményei finoman fogalmazva is kétesek, illetve a 100 ezer fő képzése során szakmailag megkérdőjelezhető képzők, képzőintézmények oktattak silány és sok esetben a képzésre, a résztvevőkre nézve megalázó felzárkóztató és felnőttképzéseket.

Tudják, én olyan iskolában tanítottam, mielőtt ide jöttem volna, ahol ilyen képzés folyt, én magam részt vettem ilyen képzésekben. Azt kell mondjam, hogy az, amikor a képzés vége felé már melegedőnek használták az iskola termeit ezek az emberek, az konkrétan felveti azt a kérdést, hogy ennek mennyire volt haszna.

Nagyon megalázó volt, amikor általános iskolai elsős, másodikos tankönyvek valamilyen fura átültetésével próbáltak valamiféle képzést adni ezeknek az embereknek, ahol voltak olyanok, akik középfokú intézményekben végeztek, vagy akár felsőfokú végzettséggel rendelkeztek és nem volt munkájuk, és voltak olyanok, akik nyolc általánossal sem rendelkeztek.

Képzelmek el azt, amikor egy ember elmegy egy ilyen helyre, és azt tapasztalja, hogy gagyibb könyvekből tanítják, mint amiből a 8 éves gyereke tanul. Ezek megalázó helyzetek sorozatát eredményezték, függetlenül attól egyébként, hogy nyilvánvalóan az a szándék, hogy emeljék az álláskeresők kompetenciáját, az a szándék pedig nyilvánvalóan helyes, de ennek megfelelő szakmai metodikája van. Úgy gondolom, tanárként is úgy gondolom, hogy ha a cél nem is a megalázás volt, de ez sikerült, miközben a pénz kidobásán kívül itt érdemben más nem történt.

2013-ban az Alap a Nyugdíjbiztosítási Alapnak az eredetileg betervezett összeg közel háromszorosát engedte át, azaz az eredetileg tervezett mintegy 362 millió forint helyett 961 millió forint körül került átadásra. Ekkora összeggel támogatta az Alap 2013-ban azt a nyugdíjkasszát, amelyet a kormány az önkéntes magánnyugdíjkasszák államosításával egyszer már elvileg rendbe tett. Ez a jelenség annak is bizonyítéka, hogy még mindig nem tette rendbe a kormányzat azt a nyugdíjkasszát, amiről elvben az a hír, hogy ez már rendben van.

2013-ban az Alap működési célú kiadásai az eredetileg tervezett 300 millió forint helyett közel ötszörösére nőttek, év végére ez az összeg közel 1,5 milliárd forintot tett ki. Ennek a hatalmas, majdnem ötszörös növekedésnek pedig egyetlen oka van, a banki tranzakciós illeték bevezetése. Az Alapba befizetők zsebéből az állam ennyit húzott ki korábbi döntésével.

Végül: 2013-ban a szakképzési hozzájáruláshoz kapcsolódó bevételek az eredetileg tervezetthez képest 5 milliárd forinttal többre teljesültek, azaz az eredetileg tervezett közel 55 milliárd forint helyett közel 60,5 milliárd forint érkezett az Alaphoz. Ez a bevétel többlet azt jelenti, hogy az állam a munkavállalóktól, alapvetően a kv.-szektortól 5 milliárd forinttal növelte az állami elvonások nagyságát. Ennyivel kevesebb pénzzel gazdálkodhattak ebben a szektorban.

Végezetül, ha megengedik, nagyon-nagyon röviden, csak az elnök úrnak egy kis kiegészítésére, a Nemzeti összetartozás bizottsága ezt a módosítót még érdemben nem tárgyalta meg, ezt a holnapi ülésén fogja megtárgyalni. Én, mint az egyik előterjesztő, abban az esetben, ha bárkinek van javaslata vagy véleménye az előterjesztésről, azt akár műsoron kívül vagy a napirendek után is nagyon szívesen veszem, megtisztelnének vele, hogyha bármilyen véleményt mondanának. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Meg szeretném kérdezni a bizottság tagjait, van-e valakinek észrevétele, hozzászólásával. Gúr Nándor képviselő úr!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Ránéztem Becsó képviselőtársamra, és intelme szemeiből fakadóan arra inspirálnak, hogy én már csak rövid kiegészítő gondolatokat tegyek. De azokat kénytelen vagyok megtenni.

Az utolsó gondolatokkal, amivel Kiss képviselőtársam befejezte, a szakképzési hozzájárulás mintegy 5000 milliós nagyságrendjével több kivetése vagy beszédese kérdéskörével azért foglalkoznék, mert ez akár akarjuk, akár nem, akár kimondjuk, akár nem, ez állami elvonás. Ráadásul, hogyha ezeknek a pénzeknek a felhasználása tekintetében, ha megnézzük a foglalkoztatási és képzési támogatást, ami a 30 milliárddal szemben csak 25 milliárd forint felhasználását tette meg, akkor kétszeres spórolásról tudok számot adni.

Egyszer: még a betervezett pénzeszköz kifizetésére sem került sor, mintegy 5 milliárd forintos nagyságrend különbséggel, másodjára a szakképzési hozzájárulás tekintetében az eredeti tervszámokhoz képest mintegy 5000 millió forinttal több beszédésére került sor.

Ahhoz a koncepcióhoz szeretném ezt az egészet kapcsolni, ami a kormánynak a munkát érintő viszonyulásával párosul. Hallani a szavak szintjén folyamatában lehet, hogy mennyire fontos a szakképzés tekintetében - Parragh László kamarai elnöktől kezdve Czomba Sándoron keresztül Varga Mihályig, de Orbán Viktor megerősítésével együtt is halljuk ezeket a mondatokat -, és közben, amikor arról van szó, hogy ezek a források hogyan, miképpen használnak fel, akkor azt kell látni, hogy még a beszédett, a gazdálkodó szervezetektől beszédett szakképzési hozzájárulások tekintetében történő pénzügyi kondíciók felhasználására sem kerül sor, hanem valahol máshol tűnik el ez a pénz. Úgy, mint ahogy az gyakorlatilag akár a Nyugdíjbiztosítási Alapnak történő pénzügyi kondíciók átengedése tekintetében igaz, hogy egy tervszámhoz illesztett, de háromszoros mértékű, nagyságrendű átadásra kerül sor, vagy úgy, mint ahogy mondjuk az Alap működtetését szolgáló pénzügyi kondíciók tekintetében igaz, ahol ötszörösére nőtt a tervszámhoz képest az Alap működtetéséhez kapcsolódó kiadások mikéntje.

Tudnék még ilyen hasonló példákat mondani, csak azért nem teszem tényleg, mert egyrészt majdnem hogy feleslegesnek tartom, mert úgy látom, bármikor is hívjuk fel erre a figyelmüket, akár kormánypárti képviselőtársainknak, nem változik semmi e tekintetben.

Amiről szólt képviselőtársam, de nem bontotta ki, ahhoz egy mondatot mondanék: ez az álláskeresési támogatásokhoz illeszkedő. Biztosan emlékeznek rá, 59 milliárd forint volt az a pénz, ami eltervezésre került, hogy felhasználásra fog kerülni, majd 52 milliárd forintos nagyságrend került e tekintetben is felhasználásra. Magyarul: az előirányzatokhoz képest is mintegy 7000 millió forinttal kevesebbet fordított az állam azokra az emberekre, akik szerencsétlen helyzetbe kerültek, tehát elveszítették a munkalehetőségüket. De a másik része, a pikantériája a dolognak igazából az, hogy közben a járulékokat ugyanúgy beszédte, mint mondjuk két évvel, három évvel, öt évvel ezelőtt, azaz háromszor ilyen nagyságrendű mértékben, nagyjából 190-200 ezer millió forint járulékot szedett be ezen jogcímen a munkaadóktól és a munkavállalóktól, és ebből gyakorlatilag az egyharmadát használta arra, ami a munkájukat veszített emberek álláskeresési támogatásaként megfogalmazódik.

Az utolsó mondatok pedig arról szólnak, hogy nem értem, hogy egy önálló alapnak, most már nem Munkaerő-piaci Alap, hanem Nemzeti Foglalkoztatási Alap, egyrészt hogyha nemzeti, akkor miért 10 milliárdokkal kevesebbet fordítunk arra a célra, amiről szól a történet, ettől nekem nem nemzeti, vagy nem ez a nemzeti az én számomra, másrészt pedig ennek a foglalkoztatási alapnak felszámolták gyakorlatilag

a decentralizációs lehetőségeit. Tehát ott, ahol is a döntéshez közel lévők vannak és a hitem szerint a tudás birtokában is, azok beleszólási lehetősége mértékadó módon csökkent vagy megszűnt e tekintetben.

Itt megállok, mert akkor nem tudok megállni, hogyha újabb gondolatba kezdek, és tiszteletben tartom a képviselőtársaknak a kívánságait. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Meg szeretném kérdezni a bizottságot, hogy lezárjuk-e a részletes vitát, vagy van-e esetleg valakinek azóta indíttatása egy újabb hozzászólásra és észrevétel megfogalmazására? *(Nincs jelzés.)* Nincs. A magam részéről majd egy írásos függelékkel szeretnék a Jobbik álláspontjával mellé tenni ennek az anyagnak. *(Gúr Nándor: El kell hangoznia!)*

Több olyan kritérium volt, amit kifogásolt a Jobbik. Az egyik az, hogy amikor a zárszámadásról tárgyal az Országgyűlés, akkor egy olyan törvényre, pontosabban egy olyan javaslatnak a megtárgyalására kerül sor, ami ellen akár komoly alkotmányossági panasz is megfogalmazódhat. Itt ez alatt azt értem, hogy amikor a kormány teljesen önként, egymaga, a parlament hozzájárulása nélkül, kormányrendelet formájában háromszor módosítja az ország költségvetését, akkor egyben elvonja a parlament költségvetés-alkotásának jogát. Ezt ugyanis az alkotmány a parlamentre ruházza át, és ez egy olyan kifogásolható lépés, ami adott esetben százmilliárdokat érinthet.

Hogyha megnézzük az elmúlt négy év gyakorlatát, ez többször is megvalósult. Tavaly nyáron, gyakorlatilag egy hónapos eltéréssel a kormány két alkalommal módosította a költségvetést, akkor éppen szigorította, szeptember folyamán pedig éppen enyhítettek a költségvetésen. Mindegyik lépésre úgy került sor, hogy a parlament ehhez nem adta a hozzájárulását, következésképpen a módosítások összege a parlament hozzájárulása nélkül egy alkotmányos deficitnek tekinthető. Ez egy nagyon fontos dolog, amit le szeretnék szögezni.

Szintén nagyon fontosnak tartjuk azt elmondani, hogy az adósságszabály folyamatos átírása is meggyőződésünk szerint az alkotmányosság határait súrolja Magyarországon, azért, mert a Széll Kálmán tervben kitűzött adósságszint jelenleg 65-70 százalékon kellene hogy álljon, és ehhez képest pillanatnyilag olyan 85 százalék körüli GDP-arányos államadósságnál tartunk. Ennek érdekében, hogy a kormány a saját adósságszabályát legalább tudja teljesíteni, ha az eredeti vállalását, amit a Széll Kálmán tervben rögzített, nem is, többször megpróbálta módosítani, illetve módosította is az adósságszabályt. Értelemszerűen ez ellen akár alkotmányossági kifogást is megfogalmazhatunk, én ezt természetesen most meg is teszem.

Nagyon fontosnak tartom elmondani, hiszen a bizottságunk feladatkörével összefüggő kérdéstről van szó, hogy a munkaerő újratemelését biztosító ágazatokban több éves időtávban folyamatos pénzkivonás történt. Hogyha megnézzük azt, hogy 2010-ben mennyit költött az oktatási kiadásokra GDP-arányosan a költségvetés, 11,6 százalékos GDP-arányos kiadást láthatunk, a 2013-as költségvetésben már csak 10,2 százalékot. Tehát a kormányzati kommunikációval ellentétes folyamat zajlott. Nem lett stratégiai ágazat az oktatás, onnan pénzt vont ki, határozottan pénzt vont ki a kormány, értelemszerűen ez nem a tudásalapú társadalom kiépítése felé tett lépést jelent.

Fontosnak tartjuk azt is elmondani, hogy szintén a munkaerő újratemelését segítő ágazat lenne az egészségügy, amit szintén stratégiai ágazatnak nevezett korábban a Fidesz, még ellenzékéből, így is lettek megfogalmazva az ezzel összefüggő kormányprogramok, illetve a költségvetést megalapozó törvények. Az egészségügyi

kiadások is csökkentek 2010-hez képest, amikor még 9,1 százalékát tették ki a GDP-nek, tavaly pedig 8,7 százalékra csökkent ez az összeg.

Nem felel meg az sem a valóságnak, illetve a kormányzat gazdasági terveiben megfogalmazottaknak, itt arra emlékeztetnék, hogy 7 darab különböző gazdasági csomag készült a kormányzat részéről, ami megpróbálta kiegyensúlyozni a költségvetést, ebben a 7 gazdasági csomagban folyamatosan arról kommunikált a kormány, és ezt a célt tűzte ki maga elé, hogy csökkenteni fogja majd az emberek adóterheit Magyarországon. Ahhoz képest egész évben azt láttuk, hogy 2013-ban 6,1 százalékkal nőttek a költségvetés bevételei, éhesebb lett a magyar állam, több pénzt vont el az emberektől, és értelemszerűen ezért a tényleges életszínvonala csökkent jó néhány embernek, bár a statisztika torzításai és a kormányzati kommunikáció, valamint a statisztikai módszertan változása miatt ezt igyekeznek különböző adatokkal elfedni.

Nagyon fontosnak tartom szintén a bizottságunk feladatkörébe tartozó kérdésként megfogalmazni, hogy a kisvállalati adóval kapcsolatos bevétel jelentősen elmaradt az elvárttól. 120,1 milliárd forintos volt a bevételkiesés mértéke. Ez egy drasztikus, óriási tévedése volt a kormánynak, amire meggyőződésünk szerint a megalapozó számítások hiánya, illetve a korrekt, körültekintő szakmai munka hiánya miatt kerülhetett sor.

A kisadózók tételes adójánál 45,9 milliárd forint volt a költségvetési elmaradás az előirányzattól, értelemszerűen erre is hasonlóan a megalapozott intézkedések, illetve a körültekintő szakmai munka hiánya miatt kerülhetett sor.

Az energiaellátók különadójánál is hasonló adókiesést láthatunk, 25,9 milliárd forinttal kevesebb folyt be az előre tervezett bevételnél. Ez szintén a vállalkozói versenyszektort illető összeg volt.

A hitelintézeti járadéknál 19,9 milliárd forinttal kevesebb folyt be, a játékadóból 16,1 milliárd forinttal, a kata hatálya alá pedig 150 ezer várt adóalany helyett mindössze 60 ezren jelentkeztek be. A tranzakciós illetéknél azt láthattuk, hogy 3 ezrelékről 6 ezrelékre nőtt a tranzakciós illeték, noha eredetileg az eredeti 3 ezrelékes szintnek is csak a töredékét, harmadrészét tette volna ki ez az adónem. Értelemszerűen ez is a költségvetés tervezési bizonytalanságaira és az egyre nagyobb finanszírozási éhségére utalt.

Amit el szeretnék mondani, a fogyasztási típusú adóknál szintén jelentős elmaradásokra került sor, az általános forgalmi adóból például 143,6 milliárd forinttal kevesebb folyt be a költségvetésbe, mint amit a kormány előzetesen tervezett, a jövedéki adóból 49,8 milliárd forinttal kevesebb folyt be. Tehát itt is hasonló megalapozatlanságokkal találkozhattunk, és ha egészében összeadjuk ezeket az említett adónemeket és az itt, a teljesség igénye nélkül fel nem sorolt adónemekkel együttes számot nézzük, akkor több mint 500 milliárd forintos volt az adóbevételkiesés, noha nőttek az adóbevételek még így is.

Tehát meglehetősen drámainak látom a magam részéről a költségvetés helyzetét. Nagyon fontosnak tartom azt elmondani, szintén a bizottságunk feladatkörébe tartozó kérdések közül, hogy a 2013. évi foglalkoztatási ráta 61,4 százalékos volt, ez az OECD-országok között az egyik legalacsonyabb értéket jelenti, a közfoglalkoztatottak nélkül már 60 százalék alatti volt a foglalkoztatási ráta, mindössze 59,3 százalékos. A közfoglalkoztatási programok hatására a 2010-2013 közötti időszakban a munkaképes korú lakosságon belül 155 ezer fővel, 4,2 százalékkal nőtt a foglalkoztatottak száma. Még egyszer azért hangsúlyozni szeretném, hogy a közfoglalkoztatottakról van szó, akik mások adóbefizetéseiből kapták a fizetésüket, és jellemzően sajnos, nem értelmes, értékteremtő munkát végeztek ezekkel az emberekkel.

Fel szeretném arra is hívni a kormányoldal figyelmét, amit az ÁSZ elemzése is tartalmazott, hogy nem a GDP növekedésének megfelelő ütemben nőtt a foglalkoztatottak száma, és akkor, amikor keletkezik egy olló a gazdasági növekedés és a foglalkoztatottak számának bővülése között, az egy figyelmeztető, intő jel. Arra utal, hogy az itt megtelepedett és a magyar gazdaságon belül egyre nagyobb szerepet játszó multinacionális tőke profittranszfer formájában produkál gazdasági növekedést Magyarországon, és nem növeli jellemző mértékben a közjót, hiszen arányaiban sokkal-sokkal kevesebb embernek lett munkája, mint ami egyébként a gazdasági növekedés adataiból származna.

Szintén tanulságként szeretném leszűrni azt, hogy az az egykulcsos adórendszer, amit bevezetett a kormány, és ettől remélte azt, hogy a gazdaság ki fog fehéredni, valamint a társadalmi különbségek csökkenni fognak - érdekes módon egyébként még ez is az indoklás része volt akkoriban -, szintén nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A legfelső decilis, a foglalkoztatottak 10 százaléka számára juttatott több mint 500 milliárd forintos adókedvezmény nem bírt ténylegesen gazdaságösztönző hatással, ennek a hatása gyakorlatilag elhanyagolható volt, a statisztikai hibahatáron belül mozgott. Tehát értelemszerűen ennek az újragondolását is javasoljuk a kormány részére.

A magam részéről köszönöm szépen, ennyi lett volna a legfontosabb mondanivaló.

Megadom a szót Szatmáry Kristóf képviselő úrnak.

SZATMÁRY KRISTÓF (Fidesz): Gondolkodtam, hogy szóljak-e hozzá, de csak nagyon röviden. Igazából én azt az elvet természetesen tiszteletben tartom, hogy az ülésponthoz meghatározza az álláspontot, és ellenzéki képviselőtársaimtól bár némi megértést remélhettem volna, de természetesen az, hogy ők negatívan látnak mindent, ez az ő saját hozzáállásuk. De azért ha a 2013. évi költségvetésről beszélünk, akkor itt akár a foglalkoztatás, akár a vállalkozók, akár a háztartások helyzetének költségvetésben megjelenő számait tekintve én egészen más képet tudok kirajzolni a zárszámadás kapcsán.

Egyrészt azért a szocialista képviselőtársaimnak jelezném, hogy én értem a matematikát, hogy bizonyos számok tekintetében ők a munkaerőpiacra, a foglalkoztatásra szánt összegek csökkenését látják kiolvasni, csak ebbe a számításba azért illendő lenne belevinni - és ez egy vita tárgya - a közmunkaprogramra szánt sok tízmilliárd forintot, ami a mi olvasatunkban ugyancsak a munkaerőpiac helyzetének javítását szolgálja. Természetesen a véleményeket most már évek óta hallgatjuk, hogy önök szerint ez a program nem jó, a mi visszajelzéseink alapján pedig ez a program - vitatkozva akár elnök úrral is - jó célt szolgál és nem felesleges munkát jelent a társadalom és az emberek számára.

Én megvédeném az arányos adórendszert is, szerintem pont hogy bevált a hozzá fűzött remény. Egy igazságosabb és munkára ösztönző adórendszer került Magyarországon bevezetésre, ahol nem igaz az, hogy a magasabb jövedelműek kevesebbet fizetnek, hiszen az a lényege a mindenki által egységes százalékban fizetettnek, hogy aki többet keres, az értelemszerűen nominális értelemben többet is fizet, csak épphogy ez a munkára ösztönzés nem bünteti a munkát. És azt is azért érdemes itt egy ilyen '13-as költségvetés kapcsán megnézni, hogy a '13-as év volt valójában a magyar gazdaságban sok tekintetben a fordulat éve. Míg az év első felében egyébként a gazdasági mutatók valóban bizonyos tekintetben negatívak voltak, mind a fogyasztás, mind más tekintetben a gazdasági növekedés a beruházásokkal együtt '13 második félévében indult be. Tehát ebből a tekintetből is én

egy jó költségvetésnek gondolom a '13-as évet, és abból, hogy egyébként év közben kellett módosítani, azt én inkább erényként látom, semmint negatívumként.

Értelemszerűen, amikor egy költségvetés elkészül, akkor sok minden tényezővel tud egy kormányzat számolni. A világgazdaságnak vannak olyan folyamatai, amit a legjobb elemzők is nehezen látnak előre. Én egyet tudok zárószóként, és csak röviden összefoglalva mondani, hogy azt a legfontosabb mérföldkövét teljesítette egy költségvetésnek, ami a költségvetési hiány számára megadatott. Tehát lényegében a költségvetés a 3 százalék alatti hiányt tudta tartani, amit egyébként - most nem ismételtem meg - korábban nem mindig sikerült a költségvetésnek megteremtenie. És pontosan ez a stabilitás, ami alapján utána már az idei évi költségvetés is tudott készülni, illetve tud készülni a jövő évi költségvetés is.

Tehát én megértve, és talán nem is teljesen jogtalanul gondolva az észrevételeket ellenzéki képviselőtársaimtól, azért a kép összessége kapcsán fontosnak tartottam azokat az eredményeket elmondani, amelyek a '13. évi költségvetésben az egész társadalom számára egyébként pozitív hozadékkal jártak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Meg szeretném kérdezni, hogy van-e valakinek felszólalási szándéka. Gúr képviselő úr!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Nem lett volna. Nem lett volna, hogyha Szatmáry képviselőtársam nem szól, de hát... *(Szatmáry Kristóf: Ez egy ilyen műfaj!)*... ez egy ilyen műfaj, így van. Így van.

Nézzünk csak három tételt, de nézhetünk 13-at is. Mondja képviselőtársam, hogy a matek. Én a számtannál kezdeném, az egyszerűbb.

Foglalkoztatás, közfoglalkoztatás, bér, mindazok, amikről a dicshimnuszok itt, a bizottsági ülésen is, de a Parlament falai között is elhangoznak.

A közfoglalkoztatás. A közfoglalkoztatás megítélésem szerint egy szükségszerű műfaj. Nagyon sok olyan ember van ebben az országban, akinek másképp valószínűleg nem lehet kezét nyújtani, csak a közfoglalkoztatáson keresztül. De az első mondatom arról kell hogy szóljon, hogy akkor, hogyha ez érdemi, értékteremtő munkatevékenységgel párosul. Sajnos, nagyon sok esetben, nem én mondom, a mindennapjait élő ember, aki adott esetben megy az utakon, délelőtt erre, délután meg vissza, az tapasztalhatja, hogy mi a mai értékteremtés a közfoglalkoztatás tekintetében.

Nem azt mondom, hogy nincsenek jó példák. Vannak. Voltak is, vannak is, lesznek is. De generálisan, globálisan sajnos, a közfoglalkoztatás tekintetében nagyon sok a torzó, és ráadásul amellet, hogy önök ezt statisztikai helyzetformáló eszközként használják, merthogy egyrészt a foglalkoztatottak számát ezzel próbálják növelni, kimutatni, hogy növekszik, ez nem értékteremtő, és nem adóforintokat termelő többségében ez a tevékenység, másrészt megalázzák ezeket az embereket. *(Becsó Zsolt: Mivel?)* Megmondom, mivel.

Azzal, hogy például 2010-ben a közfoglalkoztatott ember az 60 200 forintot tett zsebre. Utána az önök döntését érintően, 47 ezer forint volt az a pénz, amihez hozzájutott. Most 51 ezer forint környékén tart. *(Zaj, közbeszólások.)* Ja, ja, utána kell nézni.

És ha ennek az 51 ezer forintnak a vásárlóerő értékét megnézem, 18 százalékos volt az infláció az elmúlt négy esztendőben, csak a számtan miatt mondom, ha visszaszámolok, akkor nagyjából ott tartunk, hogy ez olyan 42 ezer forintot ér. Ez azt jelenti, hogy a korábbi 60 200 forinttal szemben ezek a közfoglalkoztatott emberek

40-42 ezer forint értékű pénzt tesznek zsebre, azaz ez a kétharmados kormány az egyharmadát elvette a közfoglalkoztatottak bére értékének.

Mélyebbre is mehetünk, csak a számtan miatt. Ha nemcsak a közfoglalkoztatást nézem, hanem mondjuk azt nézem, hogy a közszférában dolgozó emberek reálkeresetének az alakulása hogyan nézett ki, akkor nagy növekedésről nem lehet számot adni. Nehéz lesz vitatkozni ezzel, merthogy kormányzásuk egyetlenegy esztendejében, egyetlenegy fillérrel nem változtatták például a köztisztviselői illetményalap mértékét, az 38 650 forint ma is. Nem volt olyan ciklus a rendszerváltás pillanatától kezdve, ahol a köztisztviselői illetményalap az adott 4 éves cikluson belül ne nőtt volna. Ez a mostani, hátunk mögött lévő orbáni ciklus ez az, ahol egyetlenegy fillérrel nem nőtt.

És mi van a minimálbérrel, mi van a létminimum összegével? Különbség volt 2010-ben is, biztosan emlékeznek rá. 2010-ben a minimálbér nettója, amit zsebre tettek az emberek, ez volt az a 60 200 forint, most ez 66 487 forint. Ha 18 százalékkal visszszámolok, az inflációval visszszámolok, ennek az értéke nagyjából 4-5 ezer forinttal kevesebb, mint ami 2010-ben volt. Tehát a mai minimálbér nagyjából 4-5 ezer forinttal kevesebbet ér, mint a 2010-es. Miközben önök óriásplakátok sokaságán hirdették a minimálbér óriási növekedését.

A bruttója az nőtt. *(Véletlenül eldől egy ásványvizes üveg.)* Valami gond van a csörgéssel? *(Adorján Richárd: Nincs.)* Oké. Tehát a bruttója. Csak azért kérdezem, mert ha valakit zavar, akkor...

Tehát a bruttója az nőtt, de a zsebbe került összege az nagyjából 4-5 ezer forinttal kevesebbet ér, mint 2010-ben, és a létminimum összege egy főre vetítetten 2010-ben is magasabb volt, mint a minimálbér, az akkor olyan 77-78 ezer forint környékén volt, azaz 17 ezer forint különbség volt az egy főre eső létminimum javára, sajnos, a minimálbérrel szemben.

De visszatérve az előző példára: akkor a közfoglalkoztatott 60 200 forintot keresett, most meg 51 ezret, ami 42 ezret ér. Ha csak az 51 ezret vesszük figyelembe, és nem is azt, amit ér, és azt hasonlítjuk össze azzal, ami ma az egy főre eső létminimum, az a 88 ezer forint környéki összeg, akkor látjuk, hogy nagyjából 36-37 ezer forint a differencia a közfoglalkoztatott által megkeresett, nem akkori értékre visszszámított, mai értékű pénzével szemben, nagyjából kétszeresére nőtt ez a különbség.

(Szatmáry Kristófnak:) Ez csak a számtan, államtitkár úr, ez még nem a matek. Ezt csak azért mondom, hogy talán érdemes ezeket is kifejtteni akkor, amikor arról beszélünk, hogy foglalkoztatás, arról beszélünk, hogy bérkérdés, meg sok minden egyéb másról.

És a foglalkoztatáshoz, hogy ne menjek mélyen bele a közepébe a történetnek, csak érintőlegesen. A foglalkoztatásnál, akkor, amikor az előbb még a Parlament falai között nagyjából egy 300 ezres foglalkoztatás-bővülésről adott számot, akkor nem volt módom - nagyjából 300-350-et mondtál egyébként -, tehát akkor, amikor ezt tetted, érdemes lenne kibontani, de majd megteszem, ha visszamegyek a Parlament falai közé. Érdemes lenne kibontani azt a részét, hogy miből tevődik ez össze. Legalább három tényezőből.

Egyrészt abból, amit már elnök úr is említett, a közfoglalkoztatotti százezres vagy adott esetekben, időszakokban több százezres növekményből, ami automatikusan szinte kivétel nélkül a munkanélküliek számának a csökkenését jelenti, és nagyjából statisztikai játszmának tekinthető, pont abból kifolyólag, amit elmondtam, hogy sajnos, nem kifejezetten értékteremtő tevékenységet folytatnak, ezek az emberek. Van közöttük ilyen is, de a többsége sajnos, messze nem ilyen. Ez az egyik része.

A másik része, hogy meg kell nézni, hogy mondjuk az elmúlt esztendőben - Matolcsy - mennyi azoknak az embereknek a száma, akik el kényszerültek hagyni ezt az országot, gazdasági üldözötté váltak, hogy meg tudjanak élni. Ő 500 ezret használt, mindenfajta kimutatás vitatja, támasztja, megerősíti ezeket a számokat, most legutóbb 350 ezret hoztak ki. Én tudok önnek mutatni olyan hiteleset, amelyet gazdasági érdekvédelmi szövetségek hívtak életre, tehát nem ellenérdekeltek a folyamatban, és ettől többet hoznak ki.

Ezek az emberek, akik egy évnél nem régebben folytatnak munkatevékenységet külföldön, ezek az emberek mind-mind benne vannak a magyar statisztikában, mintha Magyarországon dolgoznának, mintha Magyarország gazdasági erejéből fakadóan, annak jóvoltából fakadóan lennének foglalkoztatottak ezek az emberek.

És van egy harmadik eleme is: az jó, hogyha nő a foglalkoztatottak száma, még ha részmunkaidőben is. Tudja, nagyjából olyan 50 ezerrel több ma a részmunkaidőben foglalkoztatottak száma, mint négy évvel ezelőtt. Ez nem baj. Az a baj, hogy ha a 8 órásból csinálnak két 4 órás vagy egy 4 órás részfoglalkoztatottat. Szóval ezek és még ezen kívül számos más egyéb tényező is hozzátartozik mindahhoz, ami a foglalkoztatási, mindahhoz, ami a bérkérdések dolgait tisztázza.

És akkor azzal fejezem be, hogy ez a játszma, amit önök játszanak, ez alkalmas arra, hogy becsapják a társadalmat, de szembehazudják saját magukat, amikor önök egymillió új adófizető munkahelyről beszéltek, és közben ezt a játszmát játsszák. Egyszer minden szög kibújik a zsákból, egyszer minden kiderül, egyszer minden világossá válik az embereknek, és akkor hosszú időn keresztül kell majd szégyenkezniük azért, amit csinálnak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Meg szeretném kérdezni, hogy van-e valakinek észrevétele az elhangzottakkal kapcsolatban, vagy magával a javaslattal kapcsolatban. Bányai úr!

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót. Igyekszem röviden, mert egy hosszú felszólalás után illik rövidnek lenni. Elsőként, elnök úr, én nézem a KSH statisztikai jelentéseit, és ön is abból táplálkozott, úgy láttam, én folyamatosan azt látom, hogy az egészségügyi kiadások nőnek, egészen eddig az esztendőig is tartóan. Tehát én mást látok, mint amit ön látott. Tehát nem csökkent, nominálisan nőtt a közkiadások tekintetében az egészségügyi kiadásokra fordított összeg Magyarország költségvetésében. Tehát ez, amit mondott, az egészségügyi résszel kapcsolatban biztosan nem úgy van, meglátásom szerint.

Visszatérve a Gúr Nándor képviselő úr által elmondottakhoz. Képviselő úr, 2010-ben, '11-ben, '12-ben, '13-ban évente 3000 milliárdot törlesztettünk önök miatt. Gondolja el, hogy 12 000 milliárd forintot adtunk vissza a bankoknak azért, mert önök rosszul gazdálkodtak. És ezek után még számon kéri a szocialista képviselő, hogy ez rossz, az rossz, ez kevesebb, az kevesebb. Ötször annyit fizettünk, mint az Orbán-kormány idején korábban, az első Orbán-kormány idején. Önöknek köszönhetően. És ezek után van bór a képén, a képeden, hogy azt mondod, hogy minden katasztrofális, amit csináltunk, a közfoglalkoztatás tekintetében, mindenben?

Most több ember van közmunkán, ez tény. Tehát rájöttünk, hogy több van, mint a ti időtökben volt. Azt mondjátok, hogy többen vannak kint, Nyugat-Európában dolgozó vendégmunkásként. Meg kell nézni a tb-törzsszámokat, azt leadja az Eurostat, abból ki lehet hozni, hogy most 1 millió, ahogy ti mondjátok, vagy 350 ezer, ahogy mondja valaki más. Ezeket meg tudja mondani bármelyik minisztérium szakembere, alelnök úr, elnök úr ki tudja gyűjtetni pillanatok alatt.

Ezek releváns számok lesznek. Vagy az igaz, amit te mondasz, vagy az, amit a kormány mond. Tehát nem hasra ütünk, hogy ex has és mondod a számokat, hogy a

minimálbérnek kevesebb az értéke, mint volt korábban, 2010-ben, vagy bármi. Vicc, amit hallottam végig a számok tekintetében, ez vicc volt. (*Gúr Nándor: Tényleg?*) Sajnos, ez a szokásos megtévesztési politikátok egyik eleme. A több az kevesebb nálatok mindig matematikailag. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Másnak esetleg kérdése, észrevétele? (*Gúr Nándor jelentkezik.*) Gúr képviselő úr, ha megengedi, még előtte egy rövid kiegészítés, mivel képviselőtársam hozzám is fordult, illetve természetesen az elhangzottak engem is inspiráltak.

GDP-arányosan 2010-ben az ország az egészségügyre 9,1 százalékot fordított, 2013-ban 8,7 százalékot. Hozzá szeretném tenni, hogy a 2013-as évben az a nagy kormányzati publicitást kapott akció, amit kórházmentő csomagnak hívott a kormány, és 40 milliárd forintot tett ki, abban a pillanatban, amikor ezt bejelentették, én megnéztem a kórházak aktuális adósságát: 98 milliárd forintos volt. Akkor beszélt arról a kormányoldal, hogy történelmi mértékű fejlesztési forrásokhoz jutottak a magyar kórházak 40 milliárd forinttal. Magyarul: a felhalmozott adósságuk felét sem tudták volna ebből az összegből kifizetni. Tehát nagyarányú fejlesztésekről csak a kormányzati kommunikáció szólhatott, a gyakorlat ténylegesen nem.

Vettem egyébként arra is a fáradságot, hogy utánajárjak ennek a kérdésnek nagyon alaposan. Megkerestem az Orvostechnikai Szövetséget, eljött hozzám a főtítkáruk, az irodámban fogadtam, és megkérdeztem, hogy hogyan is van az, amit olvasok a gazdasági sajtóban, miszerint a kormány megpróbál a kórházak részére hitelező vállalkozásokkal oly módon alkudozni, hogy azok nemcsak a kamatot engedik el a kintlévőségeik után, amelyek már réges-rég lejártak, 90 napon túli tartozásokról van szó, hanem megpróbál a kormányoldal még a tőkéből is engedményt kicsikarni. Most képzeljük azt el, amikor egy vállalkozás leszállít valakinek, adott esetben iksz milliárd forint vagy iksz millió forint nagyságrendtől függően terméket, és a végén a kórház azt mondja, hogy „ne haragudj, nem tudok fizetni, kamatot ne számíts fel, bár nem fizetem ki a pénzedet”. Hitelhez nem jut, mert bár van növekedési hitelprogram, de a magyar vállalkozások ezt nem képesek igénybe venni, és még a tőkéből is kénytelen a vállalkozás engedményt adni.

Tehát ne csodálkozzunk azon, hogy az orvostechnikai szektor, bár szintén stratégiai ágazatként van megjelölve a kormányzati kommunikációban, ezektől az intézkedésektől meglehetősen nehéz helyzetbe kerül, és akkor még finoman és eufemisztikusan fogalmazok, gyakorlatilag több cég a csőd közelébe vagy éppen csődbe jutott.

Gúr Nándor képviselő úr említette a köztisztviselői illetményalap befagyasztását. Én egyébként ezzel kapcsolatban egy inflációkövető csomagot terjesztettem be még az elmúlt ülészakban, magam is figyelemmel kísértem ennek az alakulását, és egyet is értek azzal, hogy ezen a területen emelni kellene.

A közfoglalkoztatással kapcsolatban pedig csak egy rövid észrevétel: azzal, hogy nagyon sok ember számára a közfoglalkoztatási programok jelentenek átmeneti jellegű megoldást, azzal természetesen egyetértünk. Azt is látjuk azonban, hogy ha minden huszadik ember talál vissza az elsődleges munkaerőpiacra, annak segítségével, hogy részt vett a közfoglalkoztatásban, az egy rendkívül alacsony arányt jelent, illetve nagyon fontosnak tartjuk azt is, hogy a közfoglalkoztatottak humánerőforrását jobban kihasználjuk. Ezek az emberek sokkal többre képesek nagyon sok esetben, mint amire ténylegesen foglalkoztatják őket, és ezeket a feladatokat is, én úgy gondolom, hogy érdemes lenne, sőt meg is kellene találni, akár gazdasági szereplők bevonásával. Erre vonatkozó javaslatokat is a Jobbik-frakció

egyébként többször is letett az elmúlt ülészak alatt az asztalra, most is meg fogjuk természetesen ugyanezt tenni. Köszönöm szépen.

Gúr képviselő úr, aztán Bányai képviselő úr következik.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Nem fogok hosszú eszmecsere-t folytatni, de két dolgot mindenképpen mondanék.

Az egyik az, hogy nekem nem stílusom az, hogy azt mondjam Bányai képviselőtársamnak, hogy nem sül le az orcájáról vagy a képéről a bőr. Egyszerűen azért nem, mert ha valaki nem tudja végiggondolni azt, ami történik, akkor érdemi vitát azzal nekem nem kell folytatnom. Ezért én önnel nem kívánok érdemi vitát folytatni (*Bányai Gábor: Köszönöm szépen.*), de veled sem. Mert képviselőtársam, ha azt, ami a minimálbér tekintetében elhangzott az előbbieken, egyrészt nem akartad, nem akarom azt hinni, hogy nem tudtad, nem akartad végigkövetni, akkor nincs miről beszélni. Ezek tények.

Az nem elvitatható, hogy a 60 200 forintos nettó, zsebbe kerülő minimálbér 2010-ben és a ma 66 483 forintos minimálbér, ami zsebbe kerül, a kettő között a különbség nagyjából az a 6 ezer forint. Ennek a reálértéke 2010-re visszszámolva kevesebb, mint 2010-ben volt, miközben a kormány propagandájában pedig minimálbér-növekedésről esik szó.

Nem fogom ismételtetni, az sem elvitatható, hogy a minimálbér meg a létminimum hogyan viszonyul egymáshoz. Ha nem akarsz megérteni azt, amit mondok, akkor azzal nincs mit vitáznom.

A másik része a dolognak: 3000 milliárd forint nagyságrendileg a magánnyugdíjpénztári megtakarítások elkobzása, részbeni elégetése erre, arra, Mol-részvény, egyebekre felhasználása, az állam tartalékának a csökkenése. Szatmáry államtitkár úr biztosan tudja a tényszámokat, hogy 38 milliárd euróról visszszámítva hol tartunk most, 33, 34? Az is 1500 milliárd forint, csak úgy kapásból, és még néhány tételt hozzá tudnék tenni.

Tehát ha valamit tett a kifizetés tekintetében az Orbán-kormány, akkor azt is hozzá kell tenni, hogy volt miből. Elkobzott pénzekből. Selmeczi Gabriella azt mondta annak idején, képviselőtársa, ugye, hogy egyéni nyugdíjszámlák. Nem tegnapra ígérte, nem tegnapelőttre. Sok-sok dolog felsorakoztatható, tehát hogy miből, hogyan, miképpen.

Egy szó mint száz, azt gondolom, hogy a lehető legcélszerűbb az, hogyha itt, a bizottsági ülés keretei között - és akkor én is korlátok közé fogom szorítani magam - alapvetően a szakmai kérdésekről fogunk beszélni, de a szakmai kérdésekhez például a minimálbér hozzátartozik, és azt javaslom, hogy a számtan alapján, nem a matek alapján, a számtan alapján érdemes áttekinteni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Bányai képviselő úr!

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Elnök úr, nem a GDP-hez arányosított kiadásról beszéltem, hanem forintban 2010-ben 2136, 2011-ben 2199, 2012-ben 2216 milliárd volt a közkiadás az egészségügyre. Ez növekvő tendencia, a '13-ast, a legfrissebb adatokat nem adja, azt nem láthatja, nem látja, de ez növekvő tendencia.

Csak annyit szeretnék mondani, másodjára, hogy szeretettel meghívom a bizottságot Bács-Kiskun megyébe, öt településre elvinném a tisztelt bizottságot, hogy a közmunkaprogram hogy folyik mondjuk Mélykúton, Kunbaján, Bácsalmáson, Jánoshalmán, Kiskunhalason, és akkor meg lehet nézni, hogy mindenhol olyan szörnyű-e a helyzet, mint Gúr Nándor képviselő úr szűkebb pátriájában. (*Gúr Nándor: Majd én is mondok másik négyet.*)

Illetve szeretném önöket összehozni egyszer egy Horváth Károly nevű roma emberrel, aki Felsőszentivánon lakik, soha nem volt munkája 2013 előtt, és most a közmunkaprogramban dolgozott, három gyereket nevel, segélyből élt. Mielőtt munkát kapott volna, bekerült a közfoglalkoztatottak körébe, 82 ezer forintot kapott a 28 ezer forintos segély helyett, most pedig munkahelye van, magasabb bérrel, mint a minimálbér és 100 ezer forint fölötti nettót kap az az ember, aki életében nem kapott egy büdös vasat se a segélyen kívül. Alacsony képzettségű, de most már tanul, három gyereket nevel becsületben, és a faluban, amelyik egy bunyevác, német és magyar közösséget foglal magában, köztisztelőként álló személyként tartják nyilván, mert dolgozik. Vannak ilyenek is, nemcsak mindig a rosszat kell látni, tisztelt képviselő úr. *(Gúr Nándor: Így van, vannak ilyenek is.)*

És még egyszer felajánlom, hogy tisztelettel meghívom önöket egy bizottsági ülésre, a vendégeim. Köszönöm.

GÚR NÁNDOR: Ezt tőled függetlenül is tudjuk, hogy vannak ilyenek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Én bízom benne, hogy többen fogják majd elfogadni ezt a kedves invitációt.

Meg szeretném kérdezni a képviselőtársakat, hogy van-e esetleg kérdés, észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Akkor arra szeretnék minden képviselőtársat kérni a bizottsági tagok közül, hogy lehetőség szerint a többségi és a kisebbségi álláspontot tartalmazó függelék megfogalmazásakor, az írásos vélemény megfogalmazásakor lehetőség szerint nagyobb aktivitást mutassunk, mint más bizottságok, mert nagyon fontos az, a saját gondolatainkat is segít megszerezni, hogyha magunk is megfogalmazunk ilyen véleményt, elmondjuk a szakmai kritikákat.

Én azzal szembesültem, amikor az ÁSZ elnökének különböző javaslatokat tettem, hogy ennek egy része legalábbis meghallgatásra talált és nem ment veszendőbe, tehát érdemesnek tartom, hogyha a szocialista képviselőcsoport is adott esetben aktivizálja magát, illetve a többségi vélemény is a legalapvetőbb technikai információkon túlterjeszkedik, és szakmai észrevételeket tartalmaz.

Akkor helyettes államtitkár úrnak megadom a szót.

Adorján Richárd helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai

ADORJÁN RICHÁRD helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Igyekszem nagyon rövid lenni, és értelemszerűen a politikai értékválasztással kapcsolatos kérdésekben nem kívánnék állást foglalni, csak néhány, inkább tényszerű dolgot szeretnék itt rögzíteni a vitában elhangzottak kapcsán. Tehát az, hogy költségvetésileg hogy alakult az év, én nem akartam erre kitérni, de szóba került, tehát azt nagyon fontos szerintem azért kiemelni, hogy mínusz 2,4 százalékos hiánnyal zárt az év, úgy, hogy 2,2 százalékos elsődleges egyenleggel zárt a költségvetés. Ez azt jelenti, hogyha nem lenne államadósság Magyarországon, akkor pozitív szaldóval, egy egészen magas pozitív szaldóval zárna a költségvetés. Szerintem ez mindenképpen egy értékelendő momentum.

Gazdasági növekedés volt, 1,5 százalékos, illetve az adósságráta 78,5-ről 77,3 százalékra csökkent a legfrissebb, az Unió által visszaigazolt számok szerint. Tehát a költségvetést illető legfontosabb mutatók mindenképpen objektíve jónak nevezhetők szerintem.

Ami a Nemzeti Foglalkoztatási Alap kapcsán felmerült kérdések, ott néhány észrevételem lenne. Egyrészt azt látni kell, bár az ellenkezője nem hangzott el, hogy a bevételi oldal és a kiadási oldal a Foglalkoztatási Alapnál közel egyenlő. Tehát 3

milliárd forinttal alakult kisebb mértékben a kiadás, mint amennyi a bevétel volt. Tehát egy elkülönített alapnál azt hiszem, hogy ez egy normális működés. Tehát nem lehet azt mondani, hogy kevesebbet költött el az Alap, mint amennyi bevétel befolyt. Sőt, azt is fontos látni, hogy 20 milliárd forint költségvetési támogatásban részesült az Alap, tehát gyakorlatilag többet tudott felhasználni a Foglalkoztatási Alap, mint amennyi bevétele származott egyebek mellett valóban a szakképzési hozzájárulásból.

Azt is meg kell jegyezni, de nyilván ezt önök is tudják, hogy az, hogy az egyes támogatások, így az aktív támogatások, vagy éppen az álláskeresői ellátás kiadásai hogy alakulnak, ez nem kormányzati szándékfüggő sok esetben, hanem ezek pályázatos pénzek vagy a kedvezményezettek számára járó pénzek. Ezek demográfiai folyamatok, hogy hányan jelentkeznek be, hányan nyerik el a pályázatot, stb., ilyenektől függenek. Tehát ezeknek a csökkenéseknek sok esetben ilyen prózai magyarázatuk van.

Egyébként ezek az előirányzatok nem tűnnek el, az elkülönített alapoknak van maradványa, tehát ezek a következő évre átvihetők.

Nem teljesen értettem, amit elnök úr mondott, hogy kormányrendelet formájában módosítja az Országgyűlés által elfogadott költségvetést a kormány. Szerintem ilyenre nem került, és nem is kerülhetett sor. Természetesen, amit az államháztartási törvény, ami az Országgyűlés által elfogadott törvény, lehetőséget nyújt a kormány számára átcsoportosításokra, rendkívüli kormányzati intézkedések tartalékának a felhasználására vagy felülről nyitott előirányzatoknak a túllépésére, ezekkel - mint ahogy minden évben szokott lenni - a kormány tud élni és szokott is élni. Nincs arról szó, hogy egyébként rendelettel bármilyen módon az elfogadott költségvetést tudná ezekben az Áht.-ban tételesen nem rögzített eseteken kívül módosítani.

Azt sem pontosan értettem, hogy az adósságszabály változott többször, évek óta. Ez szerintem nincs így. Az Alaptörvényben az adósságszabály az elfogadása óta ugyanaz, tehát minden évben úgy kell elfogadni a költségvetést, és év közben úgy kell végrehajtani, hogy csökkenjen az adósság, amit a Gst., a gazdasági stabilitásról szóló törvény határoz meg precízen, hogy azt hogy kell számolni, és amíg az 50 százalékot el nem éri ez az adósságráta, addig ennek a csökkenésnek tartania kell. Ez a szabály, mióta az Alaptörvényt elfogadták, illetve hatályba lépett, ez a szabály ebben a formájában él. Ettől független az Unió által, vagy nem független, tartalmi összhangban van, de közjogilag független az Európai Unió adósságcsökkentési szabálya, az egy egészen bonyolult dolog. 60 százalékot kell elérnünk bizonyos egyhuzados mozgással, nem elemezném itt részletesebben.

Felmerült itt a kisvállalati adó, a kátának és a kivának az alultervezése vagy alulbecslése. Valóban, itt ez tényleg úgy történt, hogy azt gondolta a kormányzat, hogy többen fognak ebbe a két adónembe bejelentkezni, ugyanis kimutatható matematikailag, nyilvánvalóan a modellek egy kicsit mindig tévednek, de alapvetően nyilván ez egy igazság, hogy kisebb összes terhelés esik azokra a cégekre, vállalatokra, akik bejelentkeznek ezek alá az adónemek alá, és megfelelnek természetesen azoknak a követelményeknek, amiknek meg kell felelni.

E tekintetben tehát tényleg van egy ilyen tanulási folyamat valóban a vállalkozások részéről, hiszen azért azt láthatjuk, hogy egyre többen bejelentkeznek ezek alá az adónemek alá.

Egy kicsit hasonló elmondható a tranzakciós illetékről, ennek a tervezéséről. Ez egy új adónem volt, nyilván a tervezhetősége limitált volt, hiszen olyan hatásokkal is kellett volna számolni, amivel definíciószerűen nem lehetett, magatartási hatások, hogyan reagálnak a piaci és egyéb szereplők az új adónemre, stb.

Én nem is akarnám húzni a képviselő urak és hölgyek idejét, még egy, ami megütötte a fületem, lehet, hogy ezt rosszul értettem, akkor elnézést. A 30 ezer milliárd környeki devizatartaléka a Jegybanknak van, annak az államnak a devizapozíciójához ilyen értelemben semmi köze, azt a monetáris folyamatok alakítják. Tehát itt nem arról van szó, hogy az államnak a vagyona csökkent vagy ilyesmiről. Csak ennyit akartam mondani. Köszönöm szépen.

Szavazás a részletes vita lezárásáról

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem a bizottságot, hogy lezárjuk-e a részletes vitát. Aki ezzel egyetért, annak kérem a szavazatát! *(Szavazás.)* Egyhangú. Köszönöm szépen.

Mivel egyhangú szavazással zártuk le a részletes vitát, ezért szeretném tovább folytatni a bizottsági ülésnek a későbbi szakaszait. A bizottságnak a részletes vitáról szóló jelentése tartalmazza majd a részletes vitában kialakított bizottsági véleményt. Ezt a Hárszabály 92. §-a (5) bekezdésének megfelelően függelékként kell majd csatolnunk a jelentéshez.

A bizottság és a kisebbség véleményét a plenáris ülésen folytatott vitában a Költségvetési bizottság előadója és kisebbségi előadója fogja ismertetni a Hárszabály 94. §-ának (1) bekezdése értelmében.

Fontos tudnivaló, hogy a bizottsági és a kisebbségi vélemény csak olyan elemeket tartalmazhat, amelyek a bizottsági vitában bármely fél részéről elhangoztak, tehát ez meg is történt az ellenzéki képviselőtársak részéről, ez különösen fontos. Illetve az egy nagyon fontos tudnivaló, hogyha a következő szavazásra sor kerül - ezt azért mondom el, mert változtak az eljárási rendek a bizottság munkáján belül is -, akkor lehet hasonló függelék, illetve hasonló véleményt benyújtani, megfogalmazni kisebbségi véleményként, hogyha adott esetben ez a szavazat „nem” lesz, nem pedig a javaslat támogatása.

Szavazás a részletes vitáról szóló jelentés elfogadásáról és benyújtásáról

Kérdezem tehát, hogy ki támogatja a részletes vitáról szóló jelentés elfogadását és benyújtását. Kérem, szavazzanak a képviselőtársak! *(Szavazás.)* 6 igen szavazattal. Kérdezem, hogy ki az, aki nem? *(Szavazás.)* 4 nem szavazattal.

Helyettesítéssel együtt 4 nem szavazattal a bizottság elfogadta a jelentést, és támogatta ennek benyújtását. Értelemszerűen akkor szeretném kérni majd a képviselőtársakat, hogy a függelék legyenek kedvesek írásban is elkészíteni. Ezeket természetesen egyszerre fogjuk a Ház részére benyújtani.

Köszönöm szépen helyettes államtitkár úr és kolléganője részvételét a bizottsági ülésen. Köszönöm szépen. Jó munkát kívánok! *(Adorján Richárd és Lajtár Mónika távoznak az ülésteremből.)*

Egyebek

A második napirendi pontunk, az egyebek következnek. Itt emlékeztetni szeretném a bizottság tagjait, hogy többször sürgettük már a bizottságot az ellenőrző albizottság megalakításával kapcsolatban. Úgy tudom, hogy némi előrelépésre itt már sor került. Majd azt kérném, hogy a kollégák, akik ennek a munkájában részt szeretnének venni, az ülés végét követően legyenek kedvesek itt maradni, és remélhetőleg akkor ennek formális kereteit is tisztázni fogjuk tudni.

Kérdezem, hogy valakinek valamilyen egyéb bejelentenivalója, hozzáfűznivalója, javaslat, bármi egyéb van-e. *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor nagyon szépen köszönöm a mai vitában történő részvételt. Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 20 perc)

Volner János
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlászky Éva